

MARKÉTA ŽOČKOVÁ
VŠEOBECNÉ OŠETŘOVATELSVÍ
2020/2021

SESTRA PAMĚTNICE

Práce jako sestra

Pro tuto práci jsem se rozhodla, protože mě tato sestra ovlivnila i v mém životě. Vezmeme to ovšem od začátku. Sice se rozhodla pro anonymitu, i tak je příběh této ženy inspirativní. Tato sestra se rozhodla studovat svůj obor, jelikož jiná škola v jejím malém městě nebyla, kromě gymnázia, na které si nevěřila. To byl důvod, proč se rozhodla studovat dětskou sestru.

Studium pro ni bylo náročné. Na praktickou výuku se chodilo do nemocnic, jako dnes. Uniformy se dostávaly od školy. Každé ráno před službou proběhla kontrola oděvu, úpravy nehtů, což si v dnešní době neumíme představit. I maturity vypadaly jinak. Byly tři písemné práce, a to z českého a ruského jazyka a z odborné péče o nemocné. Ústní zkouška se skládala také z českého a ruského jazyka a dále z psychologie a pediatrie. Následovala praktická zkouška v jeslích, kde museli vymyslet výchovný program pro děti. K tomu byly určité výkony a obhajoby.

Bohužel v té době nebylo žádné vysokoškolské vzdělání v tomto oboru, jen pedagogika. Tímto směrem se nechtěla ubírat. Kvůli tomu nastoupila do svého prvního zaměstnání. Chtěla nastoupit na dětské oddělení jako dětská sestra. Tam ji odmítly se slovy: „Co ty tu budeš dělat?“. To byl důvod, proč šla na neurologické oddělení. Na dobu na tomto oddělení vzpomíná dodnes. Práce to byla náročná, ale bavila jí. Stále vzpomíná na silné příběhy pacientů. Kupříkladu na pána s roztroušenou sklerózou, který se snažil povzbuzovat jiné pacienty. Vyprávěl jim o jeho onemocnění a snažil se je povzbuzovat, že to nemají vzdát. Nebo na mladou maminku po úrazu mozku, se kterou to nevypadalo dobře, ale starali se o ni tak dobře, že když poté přišla pozdravit na oddělení, nikdo by na ní nepoznal, že je po úrazu mozku. A to jí dělalo radost.

Když mi vyprávěla, jak vypadal chod oddělení, tak v dnešní době si to my, mladé sestry, neumíme ani představit. Bylo málo pracovníků a hodně pacientů. Nebyly pomůcky na jednorázové použití, takže všechny nástroje musely sterilizovat sestry. I úklid musely provádět sestry, např. mýt okna. Dokumentace vypadala též úplně jinak než dnes. Nebylo žádné počítačové Ctrl-c a Ctrl-v jako je to v dnešní době. Doktor musel všechny informace a léky na den musel vypisovat ručně. Bylo toho tolik, že i sestry musely pomáhat přepisovat dokumentaci na stroji. Na nočních službách se často stávalo, že sloužila jen jedna sestra, takže si musely vypomáhat sestry z různých oddělení. Sestry se domluvily a nejdříve se šlo na jedno oddělení a poté na druhé. Nebo dokonce, když přijel akutní případ v noci, oddělení hlídal pacient. V dnešní době nepředstavitelná věc. Dnes jede každé oddělení samo na sebe.

Od roku 1960 se spojila lékařská a filozofická fakulta. Otevřeli 4leté a následně 5leté studium, které se vyučovalo na filozofické fakultě, jelikož na lékařské se učili jen medicí. Studijní obor se nazýval Psychologie péče o nemocné, který se později změnil na Pedagogika péče o nemocné. Nastoupit se mohlo po 3 letech práce u lůžka. Studovalo se dálkově. Pátky a soboty byly konzultace. A pak zápočty, zkoušky jako obvykle. Praxe nebyly, tu si každý splňoval sám na svém oddělení. Od roku 1980 se otevřelo i denní studium, které bylo 5leté.

Po 2 letech studia přešla do Prahy, jelikož si ji vyžádalo interní oddělení. K tomu jeden den učila mediky na předmětu Péče o nemocné, kde se učili stlaní, hygienu, odběry, injekce, které si zkoušeli sami na sobě, což se dneska také nesmí.

Práce jako učitelka

Pracovat jako učitelka neměla vůbec v plánu, spíš to vyplynulo ze situace. Sama si myslí, že kdyby celý život pracovala jen jako sestra, tak by jí to poznamenalo. Jak víme, na některých sestrách se podepíše syndrom vyhoření, který je pro tuto práci zcela běžný. Stále je málo pracovníků a hodně práce. Líbí se jí i ta kombinace mezi sestrou a učitelkou, jelikož si přála být učitelkou, takže spojila oboje dohromady. Vzhledem k tomu, že to není úplně sesterská práce a v nemocnici bývá pár dní v týdnu, tak na ní není veden takový tlak, jako běžné sestry. Třeba s námi na praxi jsme si vzali pokoje tak, abychom to zvládly časově, i když nás často popoháněla, abychom si zvykly na rychlý chod oddělení. A jelikož nad ní už nikdo nestál, tak měla klid a pohodu než sestry, na kterými stojí staniční sestra, že práce musí být brzo hotová. Má to ovšem i stinnou stránku. Udělovat hodnocení studentům na praktické výuce je složité, ale ze své vlastní zkušenosti musím říct, že je spravedlivá. Dodnes učí na SZŠ a na 2.LF UK péči o nemocné.

Tímto bych jí chtěla poděkovat za rozhovor a za zkušenosti, které mi na praktickém vyučování předala.